

Máj 2017

Po návrate z Yunnanu sme sa vrátili do bežného kolobehu. Ale len na chvíľu, lebo na konci mája nás znova

prekvapili staručkí ľudia, ktorí ešte stále pracovali.

čakalo pár dní voľna, aby sme objavili Guizhou a Guilin. Provincie, kam sa dá jednoducho a rýchlo dostať rýchlovlakom z Kantonu. Priemernou rýchlosťou 250km/h sme necelých 800 km prešli za nejaké 3 hodiny. A s ťažkým srdcom som konštatovala, že je veru škoda objaviť takýto pohodlný prostriedok až na konci nášho pobytu. Nevadí. Zhaoxing sa nachádza v provincii Guizhou, čo je autonómnou časťou Číny. Jej obyvatelia sú väčšinou ľudia patriaci do niekoľko minorít, ktoré v provincii tvoria majoritu. Preto sa aj od Číny chceli oddeliť. Čína sa však územia navzdáva ľahko. Akékoľvek snahy o otrhnutie sa potlačila a aby sa nepovedalo, Guizhou dostalo štatút autonómnej časti.

Naša cesta viedla do drevennej dedinky Zhaoxing. Ukrytá uprostred kopcov s ryžovými poličkami sme mali pocit, že sme sa vrátili o 100 rokov späť. Ľudia sa usmievali aj napriek denno-dennej namáhavej fyzickej práci. Mala som pocit, že sú šťastní. Často nás

Potreba prežiť a postarať sa o seba ich prinútila, no, myslím, že dôležitejšie v čínskej kultúre je ostať užitočný. A tak sa v drevených domoch dalo nájsť všetko, čo ľudské ruky vedia vyrobiť: tradičné, ručne vyrobené látky, strieborné šperky, ovocie dopestované na prudkých kopcoch. Predávali s láskou

a úsmevom. A človek mal pocit, že nechcú iba nasilu nanútiť. A keď bolo po práci, tak si jednoducho šli sadnúť na most. Tých je v každej dedine niekoľko. Sú zastrešené a majú lavice, kde si človek môže oddýchnuť, ba dokonca si i pospať....

Uprostred dediny bolo nádvorie s tribúnou, kde sa každý deň konalo predstavenie miestnych piesní a tancov. Keď sa uličkami človek motal každý deň, tak stretával pár turistov. Avšak večer na vystúpenie bolo nádvorie plné. Muži a ženy vo farebných kostýmoch spievali a hrali na malých strunových nástrojoch za každého počasia. Bolo na nich vidno hrdosť. Rozumela som, že to bola táto hrdosť a spätosť s tradíciami, ktorá ich vyburcovala k zbure

voči komunistickému režimu. Naozaj, nie je Číňan ako Číňan....

Po 3 dňoch ryžovej idylky nás čakala cesta rýchlovlakom cez Guilin. Tam, kde tato pred vyše 2 rokmi začínal svoje objavovanie Číny, ja svoju cestu končím. Ani som netušila, že sa sem, do krajiny kopcov, čo trčia zo zeme ako dajaké zuby a vytvárajú rôzne tvary, dostanem. Pohľad je to naozaj úchvatný. Kilometre a kilometre zelenej farby. Akoby niekto porozhadzoval obrovské detstské kocky, prikryl ich zelenou látkou a zabudol na ne. S deťmi sme hrali hru, hádaj, čo vidím. Niektoré kopce vyzerali ako sediaci medveď, iné ako dinosaurus, čo si na chvíľu zdriemol. Dych mi však vyrazilo miesto, kde sme sa na 1 noc mali zložiť – Xingpin. Čistá rieka tiahnuca sa medzi kopcami. K hotelu, malej ekofarme priamo pod jedným z kopcov, nás prepravila kompa.

sa mu vrátil úsmev a bol na seba hrdý. A aj ja. Guilin, ktorý mi spôsobil husaciu kožu, sa zmenil na Guilin, ktorého kopce vracajú pokoj a voda berie i posledné spomienky.

Ani sa nám nechcelo oddychovať. Po dobrej pizze sme sa rozhodli vyšľapať na výhliadkový bod. Miesto, z ktorého mi Slavino volal, keď tu bol prvýkrát. Doteraz si pamätám každé slovo, čo mi povedal:

„Je to tu perfektné. Škoda, že tu nie si so mnou. Určite by sa ti to páčilo...“

Mal pravdu, páčilo sa i tam. Výstup bol náročný. Arlie si poplakal, ale pohľad z hora stál za to. Hneď

pracujú. Tiež som sa zapojila. Plávali sme 4x100metrov, každý zo 4

Po návrate nás čakali bežné povinnosti. Tato musel dotiahnuť organizáciu plaveckej súťaže „Crazy swordfish“, kde sa prihlásili Číňanci, Francúzi a aj ostatní zamestnanci, čo na projekte

členného tímu. Tatov tím skončil 3. Náš tím vyhral cenu „Najšarmantnejší“, keďže bol jediný, kde sme boli 2 ženy. Sranda to bola teda riadna. Všetci plávali o dušu. Svalovicu na stehnách a zadku som mala ešte 4 dni. Pred súťažou som si zmerala čas kraulom a prsiami. Rozdiel bol malý a kraulom som bola vyšťavená po 50 metroch. Takže som si vybrala freestyle prsia.

Milla pokračovala v brušných tancoch a tiež sa pripravovala na záverečné vystúpenie. Každú stredu sa navliekla do svojho modrého cinkavého odevu a učila sa riadne vlniť a cinkať.

Arlie začal s kurzom plávania. Začiatky boli ťažké. Na 1. hodine dokonca aj riadne plakal, pretože nechcel dať hlavu pod vodu. Nakoniec sme dopadli tak, že každý kurz som bola s ním vo vode a pomáhala mu. Ten kopec zábavy však stál za to. Moja malá rybka, ktorá

vrieskala vždy, keď sa mi pri sprchovaní dostala do oka čo i len jedna kvapka vody, sa pomaly osmelovala. Po 3 hodinách sa naučil skákať do vody s okuliarmi a pod vodou doplávať asi 1 meter ku mne. Neustále som sa viac a viac vzdávala. Na 4. hodine dokázal preplávať už 2-3 metre pod vodou. A na 6. hodine sa naučil, ako vystrčiť hlavu nad vodu a nadýchnuť sa. Tá radosť sa nedá opísať. Pozeráť sa ako pláva na mieste s hlavou nad vodou a cerí sa...

„Ako to, že to už dokážem?“ pýta sa ma s veľkým úsmevom. Odpoveď je vždy tá istá: „No, lebo som už narástol. Už mám 5 rokov!“

Jún je nabitý akciami. Vystúpenia v škole, tatov turnaj šachu v Shenzhene, moja skúška taktiež v tom istom veľkomeste. Milla sa na vystúpenie tešila. Vavela, že je nervózna. Ako darček ku koncu školského roka dostala jednoduchý fotoaparát. A tak sme ju nádherne vymalovanú nafilmovali a nafotili dosýtosť. Bola som rada, že je ešte malá, pretože si neviem predstaviť, že by som ju zvodne vlniť sa nechala, aj keď by mala už nejakých 12 rokov a viac.

Tato zistil, že v Shenzhene je medzinárodný šachový klub, tak ich vyzval na súboj. Zostavil 7-členné družstvo prevažne ľudí z jeho pracovného tímu a ako povedal: „Išli im nakopať zadok“. Podarilo sa. Po celodňovom ť kolovom súboji vyhrali. Plus, čo sa mu najviac páčilo, turnaj sa odohrával v reštaurácii, ktorú spoluvlastnil nejaký Čech. Menu tomu

zodpovedalo. Na obed mal dobrý rezeň, zaslúžil si ho.

Ja som aj ďalej makala na čínštine. Povinne každý deň 5 znakov, každý týždeň 1 lekcia. Až kým ich neprejdem všetkých 20, potrebných na skúšku HSK4. Mala som to presne vyrátané. 2 týždne pred skúškou som mala vedieť všetkých cca 1400 znakov a potrebnú gramatiku. Ostali mi 2 týždne na zopakovanie a potom cesta do Shenzhenu na univerzitu, kde som vyskúšala skúšku na počítači. V triede nás bolo tak do 30 a predpokladám, že sa naraz boli všetky zo 6 úrovní. Bola som napätá, ale zároveň som to chcela mať za sebou. Polročná príprava ma unavila. Na začiatku som spanikárila pri prvých otázkach posluchu, lebo som nemala dobre nastavený zvuk, ale potom sa dalo. Jedna časť časti porozumenia čítania ma tiež vyviedla z rovnováhy. A pri poslednej časti, písaní, mi vypol počítač. Nakoniec som to doklepala pri inom počítači. Uvidíme výsledok☺

Ešte ma čakajú posledné hodiny pilatesu. Baby a chlapi, keďže mi posledný rok chodili pravidelne asi 5 chlapov, mi pripravili prekvapenie v podobe večierka. Namiesto karimatiek ma čakali so šampanským a koláčmi. Padlo to príjemne. Dokonca mi ako vďaka vyzbierali vysokú sumu a nechali na mňa, aby so ju použila ako chcem.

2 dni pred skúškou z čínštiny Slavi organizoval svoju rozlúčku s tímom. Ako obvykle sa konala v pizérii v Taishane. Tentokrát bola téma: 80-te roky a každý mal prísť povinne v parochni. Na stole boli pripravené fľaše s alkoholom. Vedela som, že tie, čo sú v minerákových plastových budú riadne tvrdé domáce pálenky. Niektorí to poňali doslovne a celí prišli nahodení ako za obdobia Guns and roses alebo mladého Michaela Jacksona. Po 2 hodinách sa všetci potili a jazyky sa plietli. Ani som nemala chuť odstať dlhšie, išiel mi autobus....a tato pomaly liezol na barový pult. Vedela som, čo bude nasledovať.

Zvyšok viem z fotiek. Kopec zábavy, tanec na stoloch a ťažká opica☺ no myslím, že to potreboval každý z nich. Ešte pár dní a začne sa exodus do Európy. Niektorí si tu našli priateľky a plánujú spoločnú budúcnosť. Iní tu nechali srdce a majú kopec pekných spomienok. V každom prípade boli dobrý tím, ktorí mal zábavu za každého počasia. Aj Slávinovi budú chýbať. Síce sa už teší na odchod pre všetko, čo sa za posledné týždne udialo, ale nejaké prázdno v ňom ostane.

Je škoda, že nakoniec mu práca pre Čínskeho klienta nevyšla. Keď sa dozvedeli, že dal výpoveď v Areve, hneď mu ponúkli miesto. Zaujímavé. A hlavne by mohol zažiť, aké to je spustiť elektráreň. Najvyšší manažment z Arevy sa však bál, že prezradí ututlané problémy, a tak zákazníka žiadali aby návrh pre nich pracovať Slavinovi stiahli.

Takže sa všetky rokovania skončili. Tato je sklamaný, lebo tak urobili za jeho chrbtom a ešte k tomu použili klamlivé dôvody. 11 rokov oddanej práce, nadčasov, snov, tak končí pár týždňami, kedy sa musí zmieriť s faktom, že od určitej úrovni manažmentu sa používajú klamstvá a prehliada sa človek.... Uvidíme, kam sa pohneme ďalej. Kde si nájde novú prácu a kam s ním verne pôjdeme...

